

Tik pred natisom pričujoče številke je prišla novica, da je v visoki starosti pri 92-ih letih umrl naš dolgoletni sodelavec, klasični jezikoslovec, akademik prof. dr. Kajetan Gantar. V slovenskem in mednarodnem prostoru zapušča bogato dediščino. Več kakor pol stoletja je z umetniško besedo prevajal v slovenščino grška in latinska klasična dela, skorajda vseh pomembnih pesnikov, pisateljev, dramatikov in celo Svetega pisma. Njegovo raziskovalno delo na tem področju je doseglo izjemen ugled doma in v tujini. Z našo revijo je sodeloval kot avtor odmevnih člankov in kot član sveta Inštituta Antona Trstenjaka. V tej vlogi se je živo zanimal za revijo in svetoval, katerim vprašanjem o starosti in sožitju naj bi se Inštitut in revija še posvetila – njegov zadnji nasvet je bil, da se tudi starostni naglušnosti. Doživeto je pripovedoval svoje lastne izkušnje in doživljanje; kar je rekel, je bilo na las podobno temu, kar je pred tremi desetletji pripovedoval naš prvi predstojnik Anton Trstenjak. Naglušnemu človeku je zelo težko v družbi, če drugi govorijo nejasno, pretiho, preglasno ali pa drug čez drugega; v tem primeru niti slušni aparat ne pomaga. Gantarjev nasvet, naj se posvetimo tudi tej pogosti starostni težavi, je medtem Inštitut že začel uresničevati tako, da plodno sodeluje z zelo dejavnim slovenskim društvom gluhih in naglušnih, revija pa še čaka na dobre članke s tega področja.

Kot avtor je akademik Gantar v naši reviji pisal za rubriko *Klasiki o staranju in sožitju generacij*. Njegov zadnji članek *Starostna modrost in tegobe v zadnji Sofoklovi tragediji* je poleg svoje osrednje naslovne teme govoril o domoljubju v njegovi drami *Ojdip v Kolonu*. Prinesel je tudi zanimiv podatek, da je 90-letnega prvaka grške tragedije v času pisanja te njegove zadnje umetnine eden od sinov iz pohlepa obdolžil neprištevnosti (demence), da bi na ta način razveljavil njegovo oporoko in sam podedoval vse premoženje. Oče je v svojem zagovoru pred atenskim vrhovnim vodstvom prebral odlomek iz te drame. Dosegel je popolno priznanje duševne bistrine in čast umetniškega ustvarjalca, ki jo imel ves čas. Ta pomemben gerontološko-medgeneracijski članek je objavljen v 1. številki leta 2020 v obliki znanstvenega intervjuja med akademikom Gantarjem in urednikom revije. Pred tem je Gantar v naši reviji objavil znanstvena članka o Nestorju (2007, št. 4) in o Ciceronovem pogledu na medgeneracijski dialog (2012, št. 3, ta številka je imela na naslovnici tudi njegovo fotografijo). Gantarjeva vloga je bila pomembna tudi pri prevodu najstarejše znane knjige o starosti in medgeneracijskih odnosih – Ciceronovih *Pogovorov o starosti*, ki jih je Inštitut Antona Trstenjaka izdal v sodelovanju s Slovensko akademijo znanosti in umetnosti. Poleg slovenskega prevoda v sinopsisu z izvirnikom je v knjigi izjemno temeljita in obsežna Gantarjeva študija. Veliko življenjsko delo in sodelovanje Kajetana Gantarja z našo revijo je dodatna spodbuda, da iskanje znanstveno podprtih sodobnih odgovorov na vprašanja staranja in sožitja med generacijami opiramo na vse tri trajnostne vire: na izkušnjo preteklih generacij, na današnje razmere in naše potrebe ter na ekološko in antropološko trajnostni razvoj narave in kulture za prihodnje rodove.

Nabor znanstvenih člankov in novih strokovnih spoznanj je v tej številki pester. Obsežno poročamo o pravkar končanem največjem svetovnem gerontološkem dogodku – 22. kongresu IAGG v Argentini. V naslovu je značilni stavek iz kongresa: *Starost je sedanost za nekatere in prihodnost za vse ljudi*. Udeleženci iz Inštituta Antona Trstenjaka so tudi letos na njem nastopali aktivno, tudi z lastnim simpozijem. V reviji je tudi poglobljeno poročilo iz Ministrske konference UNECE v Rimu. Epidemija covid-19 vsaj zaenkrat pojenja, tudi v tej številki pa nadaljujemo z objavljanjem spoznanj o reševanju njenih posledic pri starejših ljudeh in odnosih med generacijami.